

Làm chính trị gia ở Việt Nam thì sếp nói gì cũng đúng

Làm chính trị gia, nhất là làm lãnh tụ ở Việt Nam, thì sếp nói gì cũng đúng. Sếp nói không phải chỉ vì chức vụ của sếp làm gì cả mà đã được đề cập trong bài trước. Mà còn ở chỗ: muốn nói gì thì nói.

Ở các nước Tây phương thì đúng hòng. Nói bậy hay nói hớ, dù chỉ một chút, thì bị các đồng nghiệp lôi vào họp ngay tức khắc. Nếu lôi vào họp không họp thì gọi là truy cập thông cũng được. Giờ đây, với các phương tiện thông tin mới như blog, facebook hay twitter, dân chúng cũng có thể tham gia vào việc vạch trần những sai trái này. Tiếng nói của họ cũng lan đi xa rộng không kém các phương tiện truyền thông đại chúng truyền thống. Và cũng có nhiều hình thức sâu xa không kém.

Ở Việt Nam thì khác. Hoàn toàn không có điều gì. Ngay cả hình thức gọi là “phản biện” khá lạ lùng và hiện hành của giới trí thức cũng không có. Giới lãnh đạo không bao giờ thất vọng, thậm chí, đi đến với dân chúng. Ở đâu, họ cũng chỉ biết nói và mọi người cũng chỉ biết lắng nghe, rồi vỗ tay. Không ai được hỏi. Càng không có ai được hỏi hay hỏi điều gì.

Thành ra, các lãnh tụ cứ tha hồ nói. Nói bậy, nói càng cũng được. Nói không cần đến chức vụ của họ cũng được. Có thể lên khán đài, cầm micro, nói nhảm nhí, cũng chẳng sao cả.

Ngày trước, người ta cứ hùng hồn tuyên bố chủ nghĩa xã hội vô cùng ưu việt còn chủ nghĩa tư bản thì đang giấy chít dành dành. Đó là chủ tịch kiêu nói “Trăng Liên Xô tròn hơn trăng nước Mỹ”, “rau muống bổ hơn thịt bò”, “khoai mì (sắn) là thức ăn nuôi dưỡng tốt nhất”, v.v... thì người bị mất mặt thôi.

Thôi thì cũng được. Thế này, dù sao họ thấy các nước xã hội chủ nghĩa vẫn còn. Quê quê thì vẫn còn. Tuy nhiên dân chúng thì bị giam hãm trong nước, mọi nguời thông tin đều bị bịt. Lại nói gì nữa, thậm chí, ngu xuẩn đến mức vẫn có nguời nghe.

Còn bây giờ, mọi chuyện khác hẳn. Liên Xô và toàn bộ khối Đông Âu đã sụp đổ. Dân chúng Việt Nam đi ra nước ngoài học du học học du lịch ào ào. Nếu không đi nước ngoài thì cũng có thể được tin tức trên mạng thế khắp nơi trên thế giới. Vậy mà...

Vậy mà giới lãnh đạo vẫn có thể ung dung tiếp tục kiên nhẫn nói như trước.

Họ vẫn khẳng định nh ngon lành là chủ nghĩa xã hội (bây giờ chủ còn bốn nước: Việt Nam, Trung Quốc, Bắc Hàn và Cuba) là một con đường tốt yếu và vô cùng ưu việt.

Họ vẫn khẳng định như đinh đóng cột là chủ có chủ nghĩa xã hội mới có thể bỏ đói m số giàu mạnh và bình đẳng trong xã hội.

Họ vẫn huênh hoang là đường Công sản là đường duy nhất để các toàn dân ông họ.

Họ vẫn ba hoa về cái gọi là “tư tưởng Hồ Chí Minh”.

Nói như thế đều hoàn toàn hoang tưởng và trái hẳn với sự thực như vậy mà nguời ta vẫn nói được. Họ n na, lại còn nói một cách hùng hồn, say sưa và hết sức trang nghiêm na ch.

Dù sao, như chuyện này vẫn còn có nội dung. Sai, như vẫn là một cái gì đó. Có vô số lỗi phát biểu khác của giới lãnh đạo họ như chủ nghĩa có nội dung gì cả. Chủ nghĩa có ý gì cả. Nói như lên đường.

Mà đây, tôi nghe một nguời bạn kể một câu chuyện cười và bài diễn văn tiêu biểu của các đường

lãnh đạo:

“Kính thưa quý vị, cái bẫy cũng như cái bao.
Kính thưa đồng bào, cái bao cũng như cái bẫy.
Đồng bào Cộng sản Việt Nam quang vinh muôn năm!
Hà Chí Minh muôn năm!”

Chuyên viên là chuyên viên hài hước. Nhưng bạn thử nghĩ mà xem, có phải phần lớn các bài diễn văn của giới lãnh đạo Việt Nam đều khái quát như thế?

Có điếu, nói thế mà người ta nghe, áo vét, cà vạt, kính cẩn nghiêm chỉnh, vịn vào tay rèm trái.

Bạn nghĩ coi, thế có sự gì không?

Đi, làm gì có cái gì khác mà người ta được trình bày thật cao, cao ngất ngất, còn bạn nghĩ thì vô tận, còn lính hầu lính gác thì trùng trùng, đồ suốt ngày chồm long trọng nói đi nói lại như điếu dõ hay như vậy chứ?

Đó bạn tìm ra được một nghệ thuật nào không?